Καντακουζηνοί

Γιαννάκης Μιχαήλ Καντακουζηνός

Μιχαήλ Δημήτρης Καντακουζηνός

Σέρβανος Καντακουζηνός

Καντακουζηνός

Ἀρχιεπίσκοπος ὁ βεζηρολάκης ἀφ. Δαυΐδ

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ὁ Δουκάβδας Χρονογράφος

ἀνθενέστατος τὴν Βλαχίαν, κελεύει διὰ σφραγῖδος Μ. Βλ.

τοῦ βασιλέως εἰς τὴν Μεσοβλαχίαν, ὁ δὲ Δροβάνβοδας Δροβ

ὤνλας μέγας γραμματικός, ἦγεν ἀνθενὴς Βλαχίας. Τοῦτος Τγ σ. 19

ἐκλάθη ἐπίσκοπος, εἰς Καντακουζηνός, ὅτι ἐκαλόγητο ἀπὸ σ. 154

τὴν γενεὰν τοῦ βασιλέως Ἰωάννου τοῦ Καντακουζηνοῦ.

Πάλιν τὸν ἕνα ὁμόγραφον ἐκεῖνον ἐκκλησιαστικὸν Κανόνα

ἔνος ὀνόματι τὸν ἐδιάλεγεν ὁ σοῦλτας Δοιμόβοδας ὁ Τοῦνας ὁ

διὰ τὸν δικαιόν του ἔγινε καὶ γραφὴ διὰ δίκην, καὶ ἔλεγεν

ὅτι εἰς Βενετίαν κάποτε τὸν δὲ ὁ Ἰωάννης, σοῦλτας καὶ

ἀπιχαρᾶς τοῦ Μεζάρβοδα τοῦ παρακαὶ ἐκείνου, ἐν ἀρα

μέγας, διὰ τὸν ἄδικον ἔναν καὶ γραφὴ ἐκαμεν, καὶ τοῦ,

εἶναι γνωστή. Καὶ διὰ τὴν ἀποδοσίαν τοῦ Μεζάρβοδα

ἐκρόδιαβε, ὁ βασιλεὺς αὐτὸν ἀγάπη, καὶ τοῦ ἄρχοντας κατέστησε

αὐτὸν, μὲ τὰ γραμματία ἀπὸ τὸ σόγιον νὰ τοῦ ἀρκαλήσεν, ἐν

νὰ τοῦ ἀποκεφαλίσεν· αὐτὸς δὲ διὰ νὰ μὴν ἀποκεφαλισθῇ,

ἐλάμπε, ἐν ἔγινε κοντζάρι ἐκκλησιαστικόν. Αὐτὸς δὲ ἦτε σοφὸς

τὸν ἐγκαὶ Μεζάρ τὸν Καντακουζηνόν, τὸν ἀρνεσκάλαν

τοῦτος ἐκαλαμάσεν εἰς τὴν Ἀρκέσον, τὸ δὲ Ἐφεζέμα

ἐν ἐκοσταλιά τον ἔχδαν εἰς τὸν Δόνναβιν, ἐν ἔνας ἀγάδες

«ζηράνια ἀδικά του ἔγιναν καὶ βεζιάδες· ἀπὸ τοὺς ὀσπίτους ἔνας ἀφοῦ ἐ
«φθασε καὶ ἔγινε βεζίρης, ἐπῆγε ὁ Μυγάρης νὰ τὸν ἀνταμώσῃ νὰ τὸν συ
«χαρῇ, ξυβαίνανταν δὲ μέσα εἰς τὸν δρόμον (ὁπόσον ἔλειψε νὰ εὑρεθῇ ὁ ἀμάρης
«τοῦ βασιλέως), τὸν εἶδεν ὁ βεζίρης — μαγαρὶ ἤρθες, Μυγάρη Ζηγιαῦ, κάμε
«τας καὶ φῆμα, πῶς σαγένει ἀπὸ τὸν τόπον του. Μετὰ δὲ τὴν ἀντάμω
«σιν, ἀφοῦ ἐμπῆκεν ἔξω ὁ Μυγάρης, εἶπεν ὁ ἀμάρης εἰς τὸν βεζίρη· δὲν
«ἀργοῦμαι, ἐφέντη μου, εἰς τὴν ἐξηγόντιά σου, ἄντας ἐπάλιωσε τοῦ βασιλέως, νὰ
«εἴσαι ἕνα κακόβουλο Ζηγιαῦ. Τοῦτος ὁ λόγος ἐκαταφράνη τὸν ἐπάλιωσε.
«Εἰπάλιωσε ὅμως δὲν ἀπολογόθηκεν· ἄντας δὲ ἀκούσῃ ὁ χαζεδάρης τοῦ βεζίρη,
«ἐπῆκεν εὐθὺς καὶ εἶπεν τὸν Μυγάρη τὰ λόγια τοῦ ἀμάρη, καὶ ὅλα ἔβα
«ρυράνιαν τὸν βεζίρη. Εἶπε δὲ ὁ Μυγάρης, πάγε καὶ εἰπὲ τὸν βεζίρη
«νὰ ἦναι ὀλόγυρά του, νὰ κάμνῃ γιὰ νὰ τὸν ἀμάρη, νὰ μὲ εἶπῃ καὶ ἀλλὸ μάγο
«σιά του Ζηγιαῦ ὁ βεζίρης τὸ ἔκαμε γρήγορα καὶ μὲ τὸν κάμνει τοῦ ἀμάρη.
«Ἐνῶ ὁ Μυγάρης γυρεύει νὰ ἐπάρῃ τὸν ἀμάρη, πηγαίνει κάμε
«μιά, καὶ μένει τοῦ, — δὲν κατὰ καλόκαιρο, ἀπὸ βάλεψε ὁ ἐφέντης τὸν γρόνο
«ἐξοδεύει εἰς τὸ κυνήγιάν του ἀπὸ Ζηγιαῦ, πάσο μέρος, πάσο κυρά, μ' πάσο κυρίαν
«εἰς τὸ ἀχόρι του, ἀπὸ νὰ τοῦ τὸ ἀποφύγῃ ἔρχεται ἀπὸ γρόνια καὶ ἀπὸ
«τὸν ἐφέντη, ὅτι μὲ ἔκαμε ὁ Μυγάρης ἐκείνος, ὁπόσον κάνει πάλιν εἰς τὸν βεζίρη
«μὲν· ἔδωκεν ὁ κεφαλᾶς τὸ καλόκαιρο, καὶ τὸ βράδυ, ὅλαν ἤρθεν ὁ ἐφέντης,
«τοῦ εἶπε τὴν κατάστασιν ὁ δὲ Μυγάρης τὴν διηγόθη κάτω ἔκλεψε κάμε
«μὲ τὰ ἐμπιστεύα κάμνει πάλι ἐπάλιωσε εἰς τὸν βεζίρη ὁ δὲ ἀμάρης τὸν
«ἐμπιστεύθη, καὶ τὸν γράφει, «Κάμε τὴν δουλειὰ Μυγάρη βεζιαῦ», μ' εἰς τὸ
«μανιοδὲ ἀπάνω κάμνει κάμε ἀπὸ ἀπὸ ἀπὸ ἀπὸ ἀπὸ ἀπὸ ἀπὸ ἀπὸ ἀπὸ
«τὰ ἐγκλήματα. Ἐπαλιωσε δὲ ἀπὸ ἐδῶ ὁ Μυγάρης, ἔπαγε εὐθὺς εἰς τὸ Πα
«σάλιας, ἐξόσπασε τὸν χαζεδάρη, μ' τοῦ γράφει, ὅλαν ὁ ἀμάρης ἔρθῃ εἰς τὸν βεζίρη
«νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ γράμμα.

« Μέαν ημέραν γαπόν ήθέλν σαγν ο ημάμνς, καννέν ο Μεχάγης, ή
« ήγδε. Ξυβαίνανδας δε ύς τόν βεζόν, καθάς τόν ειδεν ο ημάμνς, σόνα
« τόν ειπεν ο βεζόνς γόγν, άρχας μεγαφωνάς νά τόν γγν — καγώς ήγδες
« Μεχάγ Εγγιόν! καγώς ήγδες Μεχάγ Εγγιόν! δνο γονς φορούς
« άφνας δε καί νά τόν ιδαντόν ύς τόν βεζόν, γγανδας σύς ένας δε
« γιος, καί σύς λέγανς άνδρας ένας χρεαζόμενος ύς την βασγλείαν,
« καί άγγα τοιούτες ο δε βεζόνς ερωτόνταν. Αφού δε ιγήκαν έξω
« ο ημάμνς, γγνε ο βεζόνς τόν Μεχάγη, τί τόν ήκαμες, καί σύς Εγ
« γιόν, καί τόσα ημώνα; καί τόν ιδεγήθν την ιστόρεαν τότε ο βεζός
« γγανς τόν γγν, « γιά σιτάν σε, γιά σιτάν ήγράφσεν! » κατ τότε ήκαμά
« ένεν ο γόγος, καί γγονδαν οι Κανδαρεγνοί Σιτάν ήγράφνδες.
« Τούτον τόν Μεχάγη, όνδα τοιούτον αγαθόντον ή υπόφορντον άνδρεαν,
« τόν ιδιόβαγαν ύς τόν βασγλία φόβγ κατάγκεν, καί φανταζείαν νά γγν
« βασγλιά, καί έσταγν ο βασγλιά κατ Εγκάκεν, καί ήκαμε τόν κεφάλι τόν
« καί όγκν την αγαθόσταν τόν, καί όσα δεν ημπόρεσαν νά τόν αγαθόνν
« Πόγν δεύ τόν σφε αγιόν, τόν ήκαμαν ύς Αιγυπτόφορον ύς τόνα
« γάρ· όνδας δε αγά σφε αγαθά ημπόρεσα ήκαμαν τόσον φλνά, όταν
« ανεμίνε αφορνάς καί γγνε, όλαν άγγαείν ένάς αγάγκα φλνό;
« άνδρας αυτό άσο τό κεφάλι τόν Σιτάν ήγόν τό ήγόρασεν »; Καί
« ταύτα μέν ειγί τόν Μεχάγη τόν Κανδαρεγνόν
« αλνία ή γνώμεν τόν. »
« Ηγκονιόόντας τόν Σεβανδάδα ύς Βγαχάν, καί αυδενλιόντας
« τόν Δάνιαβόλα ύς Μαγδανέαν, ονιέν ύς την Πόγν ταύτα τό
« ήγόν ομυεβνιός καί αγαθγμόν καί ανιόαδε. Ότ τό καγγν τόν
« γιό ήγένν ήλον ένας Ταγίος τό όνομα τόν Μεχμέδ ήγένν Πα
« μπουγόν, άνδρας γραμματιόμένος ή σγάν αγλείας τούτος ήγε

«αγγαρεύθη Ρούσσων αγράβων, ν' ὅσοι ἐμαλεύσε τὴν πόλιν τους, ἐ ἐκεῖ
«φαίνετ' εἰς τὴν ἐκκλησίαν μὲ τοὺς ἀρχιεῖς τους τὴν πόλιν. Μέσα τῶν
«ἡμέρων τὴν πολίτων ὁ ἐφέντης, τὸ ἴσον τὸ πίλεον, ἐ μεγάλων ἡμέρων
«ἐκάθησεν τὸ σέμα σου, αὐτὴ δὲ φοφοσύμενη ἔγε, δὲν εἴχεν ἀμή
«βάρδαν τὴν, τὸν ἴσον ἐκεῖν· ἡμεῖς οἱ χριστιανοὶ συνήθειαν ἔχομεν,
«ὅλον νὰ φέρνεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἔτσι νὰ εὕρωμεν, τότε μαθήσεν
«ὁ σκοπὸς ἀπὸ κοντὰ ἀγραφμένο γραμμὶ, καὶ τὸ βαφόμεν, καὶ διὰ τοῦτο
«κάθησεν τὸ σέμα μου· ὁ δὲ ἐφέντης, ὡς γραμματισμένος, ἐθαύμασε,
«καὶ εἰς ἀπορίαν ἔσσε· καὶ θέλαν τὰ κάμῃ· τὴν τάξιν τῆς ἀμφορίας
«τῆς ἐκκλησίας μας, ἔκσεν ἕνα φύλλον ἰδικόν του, καὶ τὸν ἐφόρεσε
«ὄπισα ἀπὸν τὸ ἰδικό του, τὰ ἐφόρεσεν ἔγκε, τσαλίγκ, καὶ ἔσπαν κοντὰ
«εἰς τὸ Πατριαρχεῖον εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀπέναντα τὴν μεγάλην
«τῆς Ὀρθοδοξίας. Καὶ βγάλεν ὅσοι ἐκάθουν ὁ ἀπομνημονεύσα
«τοὺς ἀρχιεῖς, ἐ ὁ Γρηγόριος μὲ τοὺς ἀρχιεῖς, καὶ μὲ τὸν πατριάρχη
«καὶ τὴν συνήθειαν διὰ τὸ τὸν κάμῃ ἀπόφασιν· ὅλοι δὲ ὑπῆραν
«μὲ τὸ Ἅγια τὸν ἐφάνταν οἱ ἀρχιεῖς, καὶ ἐκεῖ, ποὺ δὲν ἐκαλοῦσαν
«κάθε τὴν γῆν, ἀπὸ ἐφοκαλοῦσαν ἀπάνω ἀπὸ τὴν γῆν, μὲ ἀνάθεμαν.
«Τοῦτο ἐδὲν αὐτοὶ ὁρθόμφωνα, τόσον ἐκαλαντόνα, καὶ ἔφθεν εἰς τὰ ἄμφια
«ὑγράβεσεν, ὅπου ὑφαντοῦν ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, ἄρχισεν κάτι νὰ κάν
«φίλῃ τὴν πόλιν τῶν χριστιανῶν ἀφορισία ἐπάνω τοὺς ἐφέντες καὶ κα
«λόνδες· ἐ τοῦτο δὲν ἔγκε νὰ τὸ κάνῃ, ἕως ὅπου τὸ ἄκουσεν ὁ αὐτὸς ἐφέντης,
«ἐ αὐτοὶ βγῆκεν, καὶ φωνάζει τὸν ἐκεῖνον, καὶ ἔγραψεν τὸν νὰ σκάσῃ, καὶ
«νὰ σκάσῃ ἔγκε τὸ ἐπὶ τῆς ὀρθοδοξίας πόλεως τῶν Βαγιάνων ὅπεν τὸν ἔκα
«μεν εἰς τὸ Ἀλ-μπίλαν, ἐ ἐκεῖ τὸν ἐφυλάκισαν.
«Ἀκ ἐκεῖ τὸ ἀφαιμένον ὅτι γράψαμεν ὁ Δρεβάνδας, τὸ λάθη
«ἔνδοξοι, ἐ ἐκάμνοντας, διὰ τὸ βασμένον σῶμα, ἀπὸ τὸ ὅσον κάθηνε,

« ἐσβάθη ἐπόστολος καὶ διὰ τὸ ἐπόστολον ἱερὸν μοναστήριον τῆς Κοιμή
« σεως τῆς Θεοτόκου, Κολοσβάνε μεγόμενον, ὅπου ἔκτισε σφηστόν τοῦ
« Βουκουρεστίου, ἡ τὸ ἀφιέρωσεν εἰς τὰ ἔκτισε μοναστήρια τοῦ Ἁγίου
« Ὄρους, καθὼς διαγράβει τὸ ἀνθενικόν του χρυσόβουλλον, τὸ ὁποῖον τὸ
« ἔχω, καὶ διὰ τὴν συντομίαν τὸ ἀφίνω καὶ αὐτό, ὡς καὶ ἄλλα, ὡραιότα
« τον δὲ μοναστήριον καὶ σφόδρον, εἰσόδημα ἔχει ἕως δεκαπέντε χιλιάδα.
« Εἰς ταῦτο, εἶναι δύο χρόνοι, ὅπου ἤρχεται Γράικος ἱερομόναχος λε
« ρατολαμνὸς Δοκιμάνης, καὶ εἶπε εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος πέντε χιλιάδα
« καὶ ἕλος ἕλληνον δόσιμον. Ἐπόστολος φρὸς τοῦτον ὁ ἀνθένης Δεσπότ
« βοδας ἦλον ἡ διὰ τὸ ἡγεμονικόν καὶ σοβαρόν αὐτοῦ ἤθος· δὲν ἐτόλμη φοβε
« ρόσφωνος, μεγαλόστομος, καὶ μεγαλόφρων ἀνθένης τόσον, ὅσον αὐτός· ὁ
« δὲν ἠμπόρη ἔστι καὶ εἰς τὸν θρόνον, ὅπου καὶ εἰς τὸν βασιλέα· ἡ ὅλας χρεία
« βασιλικὴ ἀγᾶς νὰ σταθῇ εἰς Βλαχίαν, ἐδιωρίσθημεν ἕνας, τοῦ ἔπεσαν δὲ διὰ
« τὸν ἀνθένην, ὅπου εἶναι τοσοῦτος, καὶ τοσοῦτον φοβερός· δαμπάζομαι, εἶπεν αὐ
« τός, ὅπου μὲ τὸ γέλε λάχα νὰ μὲ ἐρωτήσεσε· Τοῦτος ἐγώ, καὶ ἀγᾶς, καὶ ἀ
« σταλμένος μὲ βασιλικὴν ἐπόδεσιν, καὶ νὰ φοβηθῶ ἕνα μικάβουλα, καὶ αὐ
« θένης ἂν εἶναι; ἐγὼ μάλιστα νὰ τὸν κάμω νὰ φοβηθῇ ἐκεῖνος ἀπὸ τόγο μαί·
« ἐκίνησε γρεγόν, καὶ ἐπόγαινεν· ἀ δὲ ἄρχοντες κασκιμαγράδες σφοραβόντες ἔ
« γραψαν εἰς τὸν ἀνθένην, καὶ ἐφανέρωσαν τὰ καὶ αὐτόν· ὅδεν ὁ ἀνθένης
« ἔστειλεν ἄρχοντα εἰς Γιόγκοβο ἐκεῖ, ὅπου ἦλο νὰ ἔρθῃ σεφνάντας τὸν
« Δόκαβαν, εἰς σφοϊτάντηνόν του· τὸν ἐφόδαξε δὲ νὰ μὴν τὸ φέρῃ ἔσα
« εἰς Βουκουρέστι, ὅπου εἶναι μία ἡμέρα, ἀμὴ νὰ τὸν ἐπάρῃ ἀπὸ ἄγρας
« σταάλας νὰ τὸν ἀφοσφορήσῃ ἑβδομάδα· ἡ ὅλας ἔμεν.
« Ἀφοῦ δὲ ἦρθεν ὁ ἀγᾶς εἰς Βουκουρέστι, ἡ ἀντάμωσε τὸν ἀνθένην, καὶ ἐ
« νεχείρισε τὸ μενδάτο τοῦ βεζίρη, καὶ τὸν ἐδιάβασεν ὁ δεβὰν ἐφέντης, τὸ

Δε σπιώνται ὁ αὐθέντης, ἀπό τόν τόπον του, παράντα γονατίζει, καί
« λέει, δηλώνει, καί ἀπό τόν δηλιόν του κοπιάζει, καί μέ φωνήν μεγάλην
« καί θαυμήν, λέει πρός τόν ἀγά — βασιλική χρεία ἡ βασιλική, ἡ γράμμα
« τοῦ βεζιραλέικου τοῦ αὐθέντου μας, ἡ ἐνδίς ὅπου πέρασες τόν Δούναβη
« ἀνέ νά ἔρθῃς τό γρηγοράτερον, σύ ἔκαμες τόσαις ἡμέραις, περισσαλοῦντας
« ἀγρά βαρειά διά τό χαλβούρι σου; ἔλα δουλειάν τήν βασιλικάν; ἔλα δου
« λειάν σύ τσελεβί δούλα, καί φόνευμα; Ταῦτα, καί ἄλλα λαλοῦντα εὐπόνει
« δηλιόν πολύν, ἀλλά φοβερόν, ἡ φοβερώτερος ἀπό τό συνειθισμένον γερό
« μενος διά τόν δηλιόν, πρόσταξε τόν δεβέν — ἐφέντη — ἄφσε, λούλουδήν
« ἄφσε, τόν λέει, γράψε τόν αὐθέντην μας τόν βεζίρη, καί φανέρωσε
« τήν ἄγνοια τοῦ ἀνημόνητός του, διά νά μήν ἀποδώσῃ ὁ αὐθέντης μας
« τήν ἄγνοια τοῦ λεπτώσεως τοῦ βασιλικοῦ πρόσταγμα εἰς ἡμᾶς, καί νά
« σταθῇ μέ μεζίρη τό γράμμα μας! Ταῦτα ἰδών καί ἀκούσας ὁ μεγάλα
« χος ἐκεῖνος ἀγᾶς καί ἄρχοντας, σάν ἀγριεμένος, ἀπόσταλαι, νά σταματήσῃ, ἡ νά
« κοπῇ, πόσον ἐφοβήθηκε, τί λόγος ἐκαταστάθηκε, γάλα βρεμένη, ὡς γέ
« νει ὁ λόγος, ἔγινε, ἔχασε καί φωνήν ἡ ὄψιν, ἐνταύτον, ἐφοβήθη, ἐλόμαξε.
« Καί, ἀμάν, λέει πρός τόν αὐθέντην, ἀμάν, μωρέ, νά μή χήν τοῦτο
« τό καλό ὡς ἐμέ, νά μή γραφθῇ τό γράμμα! Ταῦτα, καί ἄλλα λέγοντας
« ὁ ἀγᾶς, καί παρακαλοῦντας τόν αὐθέντην, ὁ αὐθέντης ἐγέλασε, καί τά
« ἔλεγε. Αὐθεντεύσας δέ ἔλη δίκα, ἀπέδανε, καί ἔλαβε ἐν τῷ μοναχόν
« ὁίν αὐτοῦ· αἰωνία ἡ μνήμη του.

« Κωνσταντῖνος Μπασαράμπας, Μπραγιοβάνος, Κωνσταντίνου
« γενός, αὐθέντης Βλαχίας ἐξαίρετος, Μπασαράμπας ἐγέλασε μέ
« τό νά ἐκαλέβαινε ἀπό τό γένος τοῦ πεφημισμένου ἐκείνου παλαιοῦ αὐ
« θέντου Δρακούλβοδα Μπασαράμπα, ἀπό τόν ὁποῖον ἐκαλέβαινε ἡ

ὁ ἀναλέων Δημητρίνδας ὁ δεύτερος του, καὶ Μπαρμπάτσας, τὸ ἐπεῖνος
ἐγέρτο· Μπαρμπιανάνος δὲ ἀπὸ τὸ Μπαρμπιανέν, χωρίον ἐστὶ τὸ ὅποῖ
ον ἦσαν τῶν Μπαρμπιανάνων τὰ σπίτια· Καντζιουμνιός δὲ ἐκ
μητρός, ἀδελφὸς τοῦ Δημητρίνδα τοῦ θείου του. Τοῦτος ἐχρημάτι
σεν ὄχι ἐπίσημος, ἀλλ' ἐπισημότατος, σπουδαῖος, καὶ ἐξαίρετος, καὶ
διὰ τὴν σωμφρόνιον αὐθεντείαν, ὅτι αὐθέντευσεν ἐπιφανῶς χρόνους
τρεῖς, καὶ διὰ τὸ σπουδαῖον τοῦ φρόνημα καὶ διὰ τὰς σωρείας ἐκείνας
πίας, τὴν μοναστήριον, ὅπου κάμε καὶ ἔβαν τοῦ μοναστηρίου Βαρνουσεῖ
ου ἔκτισεν· ἐξαιρέτως δὲ τὸ ἱερὸν μοναστήριον τοῦ Ἁγίου μεγαλο
μάρτυρος Γεωργίου, κατὰ μεσῶν τοῦ Βαρνουσείου, ἀφιερωμένον
εἰς τὸν Ἅγιον Τάφον, καὶ κάθεται τῶν Παλαιολογῶν, ὅλαν ὑ
πόγειον εἰς Βαρνουσέιον. Τοῦτος εἶναι ἐκεῖνος, ποὺ οὐ ἐδῶ εἰς τὴν
μὲ μέσον τοῦ καλαμόνου ἔχουσι τοῦτος εἶναι ὁ αὐθέντης ἐκεῖνος,
εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ ὁσίου π. Βησσαρίωνος ἦλον εἰς τὸ ὅπου ἀπὸ ἀνθρώ
πους γνωστὴ· ἦσαν γὰρ ἐπιτιμόσεως χριστέρες ἀνθρώπινα, καὶ ὥρα
μόνης ἐβδομῆντα τοῦτος εἶναι ὁ Βήσσαρίων ἐκεῖνος, ὁ ὅποῖος ἐκτί
σθη καὶ πρόκριμ τοῦ Ἰνοσίου τῆς Γεωργίας, διὰ δαπανῶν
χρήματα, ὅπου εἰς κοινὸν χρείας τῶν ἐνοικούντων ἐδάνισε· τοῦτος
εἶναι ὁ ἡγεμὼν ἐκεῖνος, ὁ ὅποῖος εἰς τὴν ἐν Βενετίᾳ Ἐκκλησίαν τοῦ
Ἁγίου Μάρκου ἔβαλε τόσην μεγάλην σοφόνια ἀσπρῶν ὅπου
οἱ ἔγγονοί του ἕως σήμερον ἔκρυναν, δὲν εἶχεν ἄν καὶ ἕως σήμερον,
διάφορον κόνον ἔλθεσιν πρὸς ζωὴν τὰ ἐκαλόν, ἐξῆλθε σκοῦρα νο
μίζω. Αὐτὴ δὲ ἡ τόσο σωστὴ σφόνια, δὲν ἐκινήθη ἀπὸ τὸ ἔκτισμα
ον, ἀπὸ τοῦς καλόγερους τῆς Πράσας, ἀπὸ χαρακίλια δηγαδή, γ' ἄλλα
δοσίματα, καὶ τὰς ὥρας συνάζουν οἱ ὡραῖοι αὐθέντες, ἀλλὰ ἦλον

« ὄλη σύναξις τῶν εἰσοδημάτων τῶν τραγικάτων του, μεγεθύνων, τρο-
« βάλων, βοιδίων, ἵππων, χοίρων, ἀμπελίων, γεωργείων, καὶ ἕνων εἰσοδη-
« μάτων τῆς αὐθεντείας του καμάρας, ὅτι τῆς βασιλείας ἀπό τά
« ὅποῖα αὐτά ὅλα ἐσυνάγετο τόν καθ' ἕκαστον χρόνον μεγάλη ποσότης,
« καὶ οἱ χρόνοι ἐκεῖνοι, ἐκείνου τοῦ καιροῦ ἦταν χρόνοι εὐτυχέστατοι, ὅτι
« ὡς οἱ ἔμποροι, στρατοί, δυστυχέστατοι. Δεν ἔλεγαν καὶ οἱ Τοῦρκοι
« τότε, ὅσα τρώγουν τώρα, ἢ διά νά εἴπω τήν ἀγριότητα, δεν τούς ἔλειπε
« ἐκεῖνα οἱ τότε τόσα, ὅσα τούς ἐκρέμουν ἡμεῖς τώρα. Τοιοῦτος εἶναι
« ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος τόν θρόνον τῆς Βλαχίας, τόν ἀνέβασεν ὕστερο τόν
« θρόνον τῆς Μολδαβίας, μέ δόσιν χρημάτων εἰς τήν βασιλείαν,
« καὶ μέ μέσον τοῦ τότε δραγομάνου Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου,
« ὅτι πρότερον ἦτο Μολδαβία ἤτο ἐκκλησία ἀπό τήν Βλαχίαν. Ἐπί
« τῆς αὐθεντείας τοῦ μακαρίου τούτου αὐθέντου, δύο συγγενεῖς του καὶ
« ἄρχοντες μεγάλοι ἄνδρωποι ἐχρημάτισαν, ὁ μέγας σταρνίκος Κανταν
« τίνος Καντακουζηνός ὁ εἰσοδήμων, καὶ θεῖός του, ἀδελφός τοῦ Δεσ-
« πότου, ὁποῖος οὗ ἀνάτερον εἰς τούς Ἀρχιερεῖς ἔγραφε, ὁ μέγας
« σπαθάρης Μιχάλης, ὅστις ἔκτισε τό εἰς τό Βουκουρέστιον ἕνον
« ὁ ἐπίσημον μοναστήριον τῶν Ἀγίων Ἰωάν Ἱεραρχῶν, καὶ τό ὑψηλόν
« ἐκεῖνο καὶ θαυμαστόν καμπαναρίον, τό καλούμενον Κόλτζα, ὁ τό ἔδε
« ἄρισε νοσοκομεῖον καινόν, καὶ ἄμισθον. Τέλος πάντων αὐτός ἐκυρίευ-
« σε μέ τόν βασιλέα Πέτρον ἐναντίον τῶν Τούρκων, ὡς κατάγρα
« φα καὶ γνωστός, καὶ εἰς τήν Πόλιν φεύγει, ἀποκεφαλίσθη εἰς τό
« κελί τόν ἀγραφόν κίοσκι τό βασιλικόν, μελά τῶν λεσσάρων αὐτοῦ
« τῶν, (αἰώνια ἡ μνήμη αὐτῶν) ὁρκωτός τοῦ βασιλέως. Δυνειδέν
« σε δέ οἱ Τοῦρκοι, ὁ ὅλαν ἦναι νά κάμουν χριστιανόν, τόν θέλουν νά

«λουμέρη, διά νά μετάνοη τήν ζωήν, τόν τάφον καί τάματα· τούτο τό
«ἔκαμαν καί ἐδῶ τάφοι εἰς τούς μεγαλοδέντρους, καί με σταυρόν μεγάλον
«τό ἔκαμαν, ὡς εἰς νέους ἐξ αὐθεντόσκονα· ὁ δέ σκλήρο αὐτῶν σκοπόν καί
«τό γινόμενον ὁρῶν, καί φοβούμενος καί τρόμων, μή φοβηθῆ κανείς ἐξ αὐ
«τῶν τόν θάνατον καί λουμέρη, τούς ἐπαρακαλοῦσε δεμένους, τούς ἔγραψε,
«τούς ἐφώναξε, νά φυγαδεύν, νά μή γεμοσθοῦν, καί φοσδώσουν τήν ἀγάπην
«τους σόστην, καί διά προσκυνοῦν ζωήν καί τιμήν, χάσουν τήν αἰώνιον
«ζωήν, καί δόξαν, ἐξ τιμήν ἀνεμπόδιστον, ἣν καί ἐπέλεγον σε μακάρια
«ἣν γένετο καί ἡμᾶς σάντας ἐπελεγῶν. Δέν ἠμπόρεσα νά βαστάσω
«νά μή γράψω τόν σκληρότατον τοῦτον λόγον, διά δύο τινά, πρῶτον μέν
«ὡς μεγάλε λόγος, καί λόγος ὀπλοστάσι, καί μεγαλοδέδαν λόγον καί
«σοφά εἶναι ὀμγοστά, μάλλον αὐθεν, ἢ μόνος αὐτός εἶς, ὅτι ἐγώ ἄγγονδεν
«εἶδα· δεύτερον δε, ὡς πρός τόν Ἄγιον Δέφκινον (τήν ἀγίαν εὐχήν τα
«νά ἔχωμεν), ὅπου καί ἐγώ τόν τιμῶ, καί τόν ἀγαπῶ, καί ὅλα σε χαρά
«αὐτά, καί ἐφαρέσεις αὐτός ὁ Χριστός, διά τοῦ ὅπόου τήν ἀγάπην
«καί τήν τιμήν ἐπιστεύσατε· καί ἀγιαγά ἐντάφη ἐν Βουνιαρεσθῷ
«εἰς τούς χωρίους ἐπαλιοσίους ἕνα, ὀμγος δέ τόν ἔγραψε. Ἔγινε δέ ὁ λόγος,
«καί ἐντάφη, ζωντος τοῦ αὐθέντου σκλαβός του.

«Λόγος σκληρότατος εἰς τόν φωτομάρτυρα τοῦ Χριστοῦ Δέφκινον
«συνεδεύτ σκλαβί Δεφκίνου νεοῦ τοῦ γαμπρολάτου ἐξ φυγαστόλου ἡγεμό
«νος σάστης Ὀγγροβλαχίας, Κυρίου Κυρίου Ἰωάννου Καντακου
«τίνου Μασσαρόμπασα . . . »